

מעשה מאשת יראת ה'.

מעשה באשה יראת ה'.

[מעשה] באשה אחת שהיתה יראת ה' ועליה נאמר אשת חיל מי ימצא. ויום אחד בעלה לשוק יצא וראה בגד אחד נחמד למראה ואין כמוהו, ואמר: זה לאשתי נאה. וקנה אותו ונתנו לחייט לתפור. עבר שם אדם אחד גוי מכשף וראה הבגד ביד התופר. אמר: ודאי הלו בשות היא יפה, ולה ה' משתאה. ונתן שוחד לתופר, וכתב בנייר כישוף, וצויה להתופר להניחו בתוך הבגד ולתפור עליו כדי שתלבשהו האשה ההיא ותבוא מאליה לביתו בבהלה. וכן עשה החייט ההוא. בערב יום הכפורים אחר סעודה המפסקת ואחרי אכלה, לבשה הבגד הנ"ל ומיד לבשתה רוח טומאה

באשה אחת שהיתה יראת ה' ועליה נאמר אשת חיל מי ימצא. ויום אחד בעלה לשוק יצא וראה בגד אחד נחמד למראה ואין כמוהו ואמר זה לאשתי נאה וקנה אותו ונתנו לחייט לתפור עבר שם אדם אחד גוי מכשף וראה הבגד ביד התופר. אמר: ודאי הלו בשות היא יפה, ולה ה' משתאה. ונתן שוחד לתופר, וכתב בנייר כישוף, וצויה להתופר להניחו בתוך הבגד ולתפור עליו כדי שתלבשהו האשה ההיא ותבוא מאליה לביתו בבהלה. וכן עשה החייט ההוא. בערב יום הכפורים אחר סעודה המפסקת ואחרי אכלה, לבשה הבגד הנ"ל ומיד לבשתה רוח טומאה

ורצתה לעשות כמעשה בני עוולה. א"ל [אמר לה] בעלה: "בית ה' נלך לתפילת כל נדרי." השיבה אשתו אליו: "לך אתה מקודם ואני אבוא אחר כך ונעשה שם תפלה." ואחר שהלך בעלה לבית הכנסת, הלכה לבית אותו רשע כאילו בא אחד ונטלה. ומיד נכנסה לביתו, ויחבק לה וינשק לה ועשה לה סעודה מכמה מיני אכילה. ואחר שאכלו ושתו הגיעו להרגל עבירה. ופשטה אותו הבגד ואותו האיש יצוה עלה. והיא, מיד אשר פשטה אותו חזרה לדעתה וידעת אשר עשתה פשע ומעילה, ומיד יצתה לחצר. והוא ה' מאמין עליה כי הדלת נעולה. ועמדה בחצר במרירות נפש ובתפילה אמרה: "רבונו של עולם

זכור תזכור את אשר הסלכתי לפניך באמת ובלבב שלם ואני במעשים טובים ובצדקות גדולה. ואל תמסרני ביד הרשע הזה, חלילה, כי עתה עת רצון לכל בני ישראל וזמן סליחת העון ומחילה." ומיד שמע ה' קולה ורוח סערה נסע מאת ה' ולקח אותה מאת הגוי לביתה ברוב חמלה. ושכבה במטתה כי היתה שכורה מהסעודה וכאשר בא בעלה מבית התפלה שאל אותה: "הלכת לבית הכנסת?" השיבה לו: "לא, כי אני חולה." ולא הגידה דבר מאשר קרה לה. לאחר כמה ימים הוריד הגוי הבגד ההוא למכרו כי רצה הקב"ה שיגלה הדבר ויהרג בגללה. וראה בעלה הבגד ההוא ויתמה על

זכור תזכור את אשר הסלכתי לפניך באמת ובלבב שלם ואני במעשים טובים ובצדקות גדולה. ואל תמסרני ביד הרשע הזה, חלילה, כי עתה עת רצון לכל בני ישראל וזמן סליחת העון ומחילה." ומיד שמע ה' קולה ורוח סערה נסע מאת ה' ולקח אותה מאת הגוי לביתה ברוב חמלה. ושכבה במטתה כי היתה שכורה מהסעודה וכאשר בא בעלה מבית התפלה שאל אותה: "הלכת לבית הכנסת?" השיבה לו: "לא, כי אני חולה." ולא הגידה דבר מאשר קרה לה. לאחר כמה ימים הוריד הגוי הבגד ההוא למכרו כי רצה הקב"ה שיגלה הדבר ויהרג בגללה. וראה בעלה הבגד ההוא ויתמה על

הדבר פליאה גדולה. א"ל [אמר לו] לסרסור: "תן לי בגד זה עד שאראה אותה לאשתי." מיד לקחו ובא לביתו. א"ל [אמר לה]: "היכן הבגד אשר תקנתי לך? כי מצאתי אותו ביד איש אשר לו ערלה א"ל [אמרה לו] אשתו: "הן באמת אין משיבין על הקלקלה, ומה אעשה שכך וכך קרה לי, אבל שבח לאל יתברך כי לא עשיתי עבירה ומכשלה." ומיד שלח אחר החכמים, וקרע הבגד לפנייהם, וראו שכל דבריה אמת, והתירו לה. וספרו לשר העיר על המעשה הרע הזה, ולחייט, עינוי אותו בייסורים קשים ומרים, ולמכשף אותו תלה על עץ לקיים 'ובערת הרע מקרבך. ה"ת [הכי תרגומו:]